Ч. 70. Середа 28 марта (10 цьвітня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Подорож міністра Делькассе до Петербурга. — Справа манджурска.)

Кабінет дра Кербера хоче не лише терпеливостию і витревалостию перемогти народні спори в парляменті, але й енерґічним змаганем для поліпшеня економічного положеня хоче звернути увагу народів на инше поле діяльности. Порушену справу водних доріг правительство підняло з готовостию та енерґією, і — як доносять з Відня — переговори що-до сеї справи межи референтами міністерств вже на покінченю, і тепер ще лиш рада міністрів має рішити про внесеня. В правительственних кругах гадають, що будова каналів не розпічне ся перед роком 1906, бо до того часу буде тревати ревізия плянів та переведенє вивлащеня. Тарифова комісия промисловоі ради виготовила в справі будови водних доріг справозданє і внесеня. В тім справозданю каже ся, що будова каналу Дунай-Одра-Висла принесе ощадности на перевозі товарів звиж 3 міліонів корон річно. — Також і що-до сухопутних комунікацийних средств не перестає праця в міродатних кругах. Тарифовий комітет прибочної промисловоі ради ухвалив резолюцию, домагаючу ся від правительства скорого виданя закона, котрий в одностайний спосіб управильнив би приписи, дотично будови руху зелізничих шляхів, які служать для промислових цілий. Рівнож заявив ся комітет за дальшим розширенєм телефонічноі сіти, іменно в напрямі до полудневоі Німеччини і горішноі Австриі та за зниженем телефонічних оплат.

В Парижи викликує толки намірена подорож міністра заграничних справ Делькасого до Петербурга. Зразу була лише така поголоска, а тепер она вже набирає певности, бо доносять з Парижа про речинець подорожи, іменно при кінци цьвітня. Зверхник заграничноі францускої політики удає ся над Неву, щоби там особисто зійти ся зі своїм росийским товаришем ґр. Лямбсдорфом, котрого ще не знає. В дипльоматичних кругах говорять, що Делькассе скористає також з нагоди, щоби доповнити умови, які перед місяцем провадив в Петербурзі шеф ґенерального францускoго штабу. Подорож міністра Делькассе як також відкликанє з Парижа військового аташе ґр. Марксена стверджують, що францеско-росийский союз не потерпів в нічім за кабінету Вальдек-Руссо.

В манджурскій справі „Правіт. Вєстнік“ пише, що Росия, котра на просторони 8000 верст граничить з Хіною, мусіла обезпечити свої границі і в тій цїли заключила провізоричний modus vivendi з льокальними властями Манджуриі. Відтак уложено в порозуміню з Хіною проґраму, на підставі котрої мало наступити віддане Манджуриі. На жаль в заграничних дневниках розширювано алярмуючі вісти о намірах росийского правительства і розширювано фальшивий зміст договорів. Нині ситуация о много гірша, бо унеможливлено заключенє нового договору з Хіною, котрий виключно міг Росиї дати поруку спокою на еї границі. Росия не може отже Манджуриі віддати так довго, як довго такий договор не буде заключений, і буде спокійно ждати на хід дальших подій.

З Пекіну доносять, що анґлійский посол предложив слідуючий проєкт, котрий має на цїли улекшенє Хіні сплати воєнноі контрибуциі: 1. Заведенє податку від соли, котрий принесе 20 міліонів таелїв. 2. Заведенє податку від прибережного мореплавства, котрий принесе 2 до 5 міліонів. 3. Введенє акцизи, котра дасть що найменше пів міліона. 4. Обложенє податком фрахтових лодок, що принесе 3 міліони. 5. Знесенє правительственних данин в натурі і заміна тих данин на готівку, з чого треба надіяти ся 2 міліони доходу. В той спосіб можна би на сплату контрибуциі видобути поверх 27 до 30 міліонів таелїв.

Новинки.

Львів дня 9 го цьвітня 1901.

— **Порядок міст галицких після числа мешканців:** Львів 175.000 разом з Кленаровом і Замарстиновом, Краків 91.310, Перемишль 46.349 (в тім 8.514 войска), Станиславів 27.000 (а з Княгинином селом і кольонією 44.000), Коломия 34.188, Тарнів 31.546, Тернопіль 30.368, Стрий і Ярослав оба по 24.000 мешканців. В дальшім порядку ідуть міста, що числять від 10—20 тисяч мешканців, а то: Дрогобич. Подгурж. Самбір. Новий Санч,

54)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойля).

(Конець).

Керманич і капітан старали ся проникнути очима густу мраку. З лївого боку виднїла ся велика темна скала, попереривана, непривітна і грізна.

— Найлїпше буде, коли туди поплинемо — сказав керманич. — Не уратуємо инакше корабля, як хиба що пустимо его на лаву, щоби там застряг.

— Корабель скорше піде під воду, як туди заїдемо — відозвав ся на то сокерник.

— Лиш не тратити відваги! — крикнув Міґс, і поліз відтак до Джірдльстонів. — Корабель вже пропав, але ми би може ще якось уратували ся — сказав він. — Мусите станути до помп.

Езра і его батько вхопили за линву і працювали разом з залогою; ледви що могли удержати ся на ногах на ховскім і перехиленім покладі. Міґс пішов на долину до каюти. Его поступованє було підчас бурі дуже примірне, але тепер видів, що вже нічо не поможе, і відступивши від своеі обовязковоі одвічальности, взяв ся знову до своеі приватноі навички. Налив собі велику склянку руму і випив еї одним духом. Відтак став сьпівати, і в дуже веселім та безжурнім настрою вийшов на поклад.

Корабель гнав все ще в ту сторону як тоті порозривані скали, що тепер показали ся вздовж овиду, а котрих лївий бік кінчив ся високим клинцем. Він очевидячки западав глубше у воду, і замість, як перед тим, держати ся верх филь, пересував ся потяжко і поволи по них.

Сила бурі збільшила запедбані шпари межи его дилями, і вже ніякі помпи не могли его уратувати. Тимчасом небо понад ними прояснило ся і вихор вже не був так сильний, як перед тим. Сонце засьвітило з помежи двох великих хмар, що сунули ся по небі, а филї з білими в горі як сніг гребенями з піни, зазеленїли ся дуже красно. Та нагла зміна і величавість сценериі зробили морякам на потапаючім корабли їх судьбу ще лиш тяжшою.

— От буря й притихає, — відозвав ся Мекперзон. — Як би ми так мали корабель, що не був би зігнилий аж до самого споду, так само як его властителї, то ми би вже дали собі раду.

— Правду кажеш, старий Сенді! А так пропадемо всї разом, і капітан, і властителї, і все — крикнув Міґс байдужно.

— То-сте нас впхали в красну біду, старий проповіднику, з своєю проклятою крутаниною асекурацийною та з своїм скупарством. А що тепер буде, як корабель щезне нам спід ніг, га? Дали би-сте его направити, як би-сте мали его в Альберт-доках, що?

Тими словами відозвав ся він до старого купця, котрий перестав був робити при помпі, і в розпуці споглядав на довгу лінію брунатних скал, що тепер були віддалені лиш на пів милї. Могли чути, як филї об них били, і виділи білу піну филь, котрими океан з цілої злости своеі кидав об ті греблї природи.

— Він вже не годен вести команду — сказав Езра до керманича. — А Ви що би радили?

— Хиба навернемо і поспускаємо лодки за вітром. Чи они видержать, чи ні, але то ще одинока наша надія. В тих двох лодках можемо добре всї помістити ся.

Корабель стояв так глубоко у воді, що не трудно було лодки спустити. Они висїли лиш на кілька стіп понад водою. Більша часть залоги помістила ся безпечно в довгій лодці, а Джірдльстони з Міґсом і чотирома моряками взяли собі меншу лодку. Не легко було недопустити до того, щоби лодки не поперевертали ся, бо филї то гнали їх від корабля, то били ними об него з такою силою, що здавало ся, що вже не видержать. Але остаточно удало ся вивести їх щасливо на чисту воду.

Але аж коли віддалили від корабля, почули повну силу моря. Джірдльстон сидїв понурий і блїдий а Езра коло него. Молодий мужчина сидїв відважно і спокійно, як той, що знає, в якій знаходить ся небезпечности, але й готов робити все, щоби лиш ратувати ся. Затиснув уста і насунув трохи чорні брови на бистрі очи, котрі так тепер єму бігали, як у того щура, що попав ся в лапку. Міґс держав керму, і від часу до часу сьміяв ся в пяній веселости, а чотири моряки сидїли спокійно та гребли веслами, стараючись о скілько лиш можна, держати лодку, і пригноблені, споглядали на филї. Сонце сьвітило на пороз-

Ряшів, Броди. Золочів, Городок, Городенка, Бучач, Снятин, Бережани, Борислав, Хшанів, Яворів і Бохня. В тих містах число мешканців збільшило ся в послїднім десятилїтю — з вимкою міст Бродів і Бережан, де число мешканців, в порівнаню з обчисленем з 1890 року, зменшило ся. До міст від 5—10 тисяч мешканців належать: Ясло, Рава руска, Жовків, Підволочиска і 56 иньших. В упадку находять ся міста Скалат, Гусятин а найбільше Збараж Найбільший процент приросту мешканців за остатне десятилїте виказує місто Стрий, бо аж 43%.

— **З Америки** пишуть до „Діла“: Днесь одержав я 40 число „Діла“ і в нїм вичитав веселу вістку, що Преосьв. Андрей Шептицкий має намір вислати свого секретаря о. Жолдака в Канаду на звідини, а по его повороті вишле ся сейчас сьвящеників. Однак я позволю собі на маленьку формальну замітку, перепрашаючи Єго Преосьвященьство уже з гори за сьміліст, а іменно: чи не було би добре вислати від разу сьвященика з певними зобовязанями, давши ему удержане хоть на один рік. Наслїдки були би ті самі, бо такий сьвященик прислав би певно такі самі (коли не лїпші) справозданя, а і користь була би якась більша. Кажу се не безпідставно, а тому: що так власне зробила росийска місия і удержує на разї сталого жонатого сьвященика, нїякого Я. Корчиньского, котрий місионує між Русинами канадийскими; а по друге, канадийский уряд звернув увагу на Русинів і хоче видавати чи помогти в видаваню часописи для канадийских Русинів. Тож коли-би найшов ся там сьвященик жвавий і яко тако знаючий анґлїйску мову, то річ дуже можлива, що удалось би щось зискати і зробити. Сьвященик на місци може зробити богато, а час іде й не вертає. — Ansonia, Conn, 18 марта.

— **Мантїй**. Самбірска жандармерия арештувала оногди якогось Теодора Шпильчака родом з Крукенич, що крутив ся по самбірских передмістях і доохрестних селах і удавав лїкаря, переписуючи рецепти правдивих лїкарів і зашептуючи недуги. При тім радив все обдуреним, аби нїхто не оповідав, що у него лїчив ся що найменше 14 днів, бо недуга не лише не уступить, але навіть погіршить ся. Шпильчак вимантив від кількадесятьох осіб по кілька корон, а від якогось властителя більшої посїлости під Самбором навіть значнїйшу квоту, обіцюючи, що научить его, як відзвичаїти конї від оброку.

— **Нещастна пригода.** З Калуша доносять: На тутешнім двірци накладали дня 2-го с. м. два робітники Іван Драган і Йосель Вайсман дубові клеци на зелїзничий віз. В наслїдок неосторожности зелїзна запора вагона вихопила ся і убила Драгана на місци, а Вайсманови зломила руку.

— **Через жінку — в арештантскі роти.** Оногди закінчив ся в Петербурзї процес, предметом котрого була справа, що зробила була свого часу велику сензацию в петербургских вищих кругах. Дня 2-го липня минувшого року застрілив був капітан Юлїян Гекер професора Германа Донберґа одного із найперших в місті окулїстів, котрий мав любовні зносини з жінкою Гекера. Перед тим Гекер старав ся поговорити з Донберґом на розум і зажадав від него, щоби Донберґ оженив ся з его жінкою по їх розведеню і заплатив кошти розводу. Донберґ не хотів того зробити, а тогди Гекер добув револьвер і стрілив в Донберґа, котрий опісля ще того самого дня помер. Суд засудив Гекера на три роки в арештантскі роти і на утрату прав.

— **Дефравданта Новицкого** привезено вже до Львова. Привіз его в суботу вечером з Фрідлянда жандарм і відставив до слїдчої вязниці при ул. Баторого.

— **Новий картель.** Парискїй дневник Journal пише, що заносить ся на новий картель — сільний. В Сполучених Державах завязало ся товариство, котре осібними пароходами буде перевозити сіль яко баляст до Европи щоби в той спосіб поборювати конкуренцию і витворити монополь для себе.

— **Пригода двох воздухоплавців.** Берлиньске товариство воздушної плавби пустило минувшого четверга бальон „Берзон“, в котрім летїло двох воздухоплавців. Сильний вихор вхопив бальон і нїс ним сьвітами. Коли відтак в позаднім Поморю хотїли спустити ся на землю, проводир бальонової їзди др. Брикельман випав з коша під бальоном, а бальон з другим воздухоплавцем полетів ще дальше яких 30 кільометрів. Бальон летїв понад якесь озеро, а тогди той другий воздухоплавець, берлиньский рентєр Габель погадав собі, що остаточно все одно умирати, чи забити ся, чи утопити ся, отже постановив собі скочити з бальона в озеро в тій надії, що чей борше виратує ся на воді, як коли-б вітер де вдарив ним об які дерева або колиб випав на землю. Отже скочив дійстно із значної висоти у воду та й виратував ся щасливо, а бальон полетів дальше і доси ще его не знайдено, бо здає ся, що упав в море і там пішов під воду. Товариство має з того 6.000 марок шкоди. Др. Брикельман, коли випав з бальона, пішов в тім напрямі, як віяв вітер і відшукав свого товариша, котрий щасливо видобув ся з озера.

— **Знак часу.** Нїмецкі і ческі ґазети зазначують слїдуючий факт яко найлїпшу характеристику теперішних часів. На опорожнену посаду міского полїцияна в Молодім Болеславі подало ся не менше лиш 503 кандидатів!

— **Нещасливі пригоди.** З Тумиря повіта станиславівского доносять нам: Дня 3. с. м. вліз 14-лїтний хлопець, Антін Шенгаґ, син мельника, в яму по глину, в місци несплянтованім, коло будинку нової школи. По кількох годинах, коли хлопець не вернув до дому, почала мати шукати за ним, а побачивши засипану яму, прибігла до учителя і оповіла, що здогадує ся нещастя. На місце нещастя прибіг учитель, п. Яцожиньский, і при помочи селянина добув нещастного хлопця з ями, котрий там лежав майже три години. Всякий ратунок показав ся вже неможливим. — Вчера якась бідна женщина переходячи улицею Чарнецкого у Львові, заслабла нагло і зажадала води, але заким ще люди, переходячі улицею, могли прибічи нещасливій на поміч, она померла. Причиною смерти був удар серця.

— **Скарби сучасних монархів.** Одна анґлїйска ґазета порівнуючи скарби теперішних монархів так пише: В двох малих комнатках замку Віндзор уміщено лиш саму золоту і срібну посудину вартости двох мілїонів фунтів штерлїнґів (48 міл. К.). Один золотий сервіс на 150 гостий оціняють на 192 мілїонів корон, а золота пава, що сьвітить ся сотками дорогоцінних каменів має вартість 9,600.000 корон; золота голова тиґра з очами і зубами з кришталів і язиком з литого золота величезні полумиски, столички, флящинки, шити з чистого золота, водограї рожевої води, величезні ведра до студженя вина і болї на пунш, пречудно пизельовані чаші представляють сам[illegible]

ривані скали, а на однім їх вершку виднїла ся зелена мурава і громадка людий, що дивили ся на море, але не брали ся ратувати розбитих. Не було иншої ради, як лиш плисти до того кусника землї, бо лодки вже набрали ся були води, і готові були кождої хвилї потонути.

— Корабель щез, — відозвав ся Езра, коли филя піднесла їх високо в гору. Коли опісля знову піднесли ся в гору, оглянули ся всї позад себе, а і злощасного „Чорного Орла“ не було вже й слїду.

— Оттак всї щезнемо, коли дістанемо ся в то місце, де филї бють об скали — крикнув капітан Міґс. — Нуте, дїдьчі хлопці, гребіть! Здоганяйте керманичеву лодку, розбийте єї та гоніть просто до пекла.

Езра подивив ся на свого батька. — Як то було з донькою Джона Герстона, га?

Навіть в тій страшній хвили мав Езра якусь люту приятність в тім, щоби дивити ся, як корчево задрожало лице его батька на згадку про его вихованку.

— Коли я зле зробив, то зробив то в добрім намірі, — відповів він. — Я хотів ратувати мою торговлю. Єї упадок, то упадок честноти і тріюмф злого.

Коли він то говорив піднята величезна филя лодку в гору і кинула нею на порепані скали, що в сподї виставали з під води. Роздав ся страшенний лоскіт і грубий спідний трам єї розломив ся на двоє, підчас коли друга филя покотила ся на ню і забрала всю залогу, щоби відтак кинути нею на другі скали.

Езра умів добре плавати, але коли видобув ся з лодки і відтрутив від себе моряка, що его був вчепив ся, не уживав вже дальше своєї штуки. Він знав, що филї понесуть его на другі скали, отже щадив своєї сили до борби з тими. Прикотила ся друга филя та вхопила его як перо і понесла на другі скали. Коли він був на єї вершку, витягнув майже несьвідомо руку і вхопив ся за вистаючий кінчик скали. Удар був страшенний, але він держав ся кріпко, а коли филя уступила ся, знайшов ся він на малесенькім вистаючім із скали шпилю, на котрім ледви що міг стояти. Виратував ся якимсь чудом, бо коли розглянув ся по рівно спадаючій стїнці не видів нїгде, щоби з неї виставав ще якийсь другий камінь. Але то ще зовсїм не було безпечне місце, бо могла прийти друга филя і его звідтам змити, так само, як перша там его викинула. Коли подивив ся в долину, побачив як під ним кілька поменших филь розпливало ся піною а відтак стала котити ся знову величезна зелена филя просто до него. Він дивив ся на ню як она вкривала ся піною та обчислив, що она засягне ему що найменше до колїн. Чи понесе его з собою, чи тут его лишить? Він вчепив ся скали так сильно, як лиш було можна, заnер ся ногами а пальці пхав так сильно в щілинки скали, що аж кров ему з під нігтів виступала. Коли подивив ся знову в долину, побачив як филя під скалою опала, але друга перекотила ся по ній і підняла ся в гору а тогди побачив Езра, як в глубині зеленої води показала ся довга біла рука і вхопила за кінчик тої плити, на котрій він стояв.

Ще заким лице показало ся, знав вже молодий мужчина, що то рука его батька. За тою показала ся і друга, а відтак вигринуло з филї лице старого купця. Він був страшенно покалїчений і потовчений та й одїж по части здерло з него. Але він пізнав свого сина і благаючими очима глянув на него держачись з цїлої сили вистаючої скали.

— Тут нема місця — крикнув брутально молодий мужчина.

— Бога ради!

— І одному нема де.

Купець висів тїлом у воді. Діяло ся то лиш кілька хвиль але старий мав час пригадати собі неодну подію із свого давнїйшого житя. Єму станула знову перед очами темна комната, в котрій лежав недужий і він сам, як стояв перед ложем умираючого чоловіка. Що то за слова, що мимо того гуку филь гудїли ему в ушах? — „Нехай тїло з твого тїла і кров з твої крови так обходить ся з тобою, як ти будеш обходити ся з нею“. — Благаючим поглядом подивив ся він на свого сина. Езра видів, що найблизша филя готова піднести его зовсїм аж на ту вистаючу плиту, а тогди могла би вода его самого вхопити

— Вступи ся звідси! — крикнув він.

— Ратуй, Езро!

Тогди син тяжкими своїми обцасами вдарив свого батька по руках, в котрих вже кров застигла, а старий корабельник африканьский лиш крикнув як не своїм голосом і впав назад в море. Коли Езра подивив ся знову в долину, побачив як его лице, повне розпуки виглянуло ще з води. Поволи став він потапати і за хвилю в тім місци ще лиш зелена вода за ним закрутила ся. Відтак з понад скали спустила ся груба линва і молодий мужчина знав вже що він виратований.

48.

Недалеко від Філїмор Ґарденс есть маленька і непоказненька церковця, в котрій маленький і непоказненький сьвященик що недїлї виголошує приповідь з дуже простенької амбони. Она стоїть при Кестль Лейн, вузкій бічній улицї, а велика маса людий іде попри ню до церкви на яких сто метрів дальше. А тої церковцї нїхто не знає, бо она ще нїколи не спромогла ся на вежу для окраси, а дзвін такий там малесенький, як дзвінок у того, що розносить булочки до чаю, та й такий самий у него голос.

Отже подумайте собі, як той добрий чоловічок здивував ся, коли его завізвали, щоби він оголосив рівночасно оповідати двох пар, котрі обі, як він то знав, належали до лїпших кругів, і коли він на своє запитане довідав ся рівночасно, що вінчанє має ся відбути дійстно

про себе не малий маєток. Порцеляну, яку посідала королева Вікторія оцінюють на 72 міліонів корон а один сервіс десеровий представляє дохід одного міністра за всї часи. Дорогоцінности в королївскій короні представляють вартість 60 міліонів корон. Але лиш два предмети із того множества, які знаходять ся в скарбници перского шаха, перевисшають своєю вартостию всї ті скарби анґлїйского двору. Один то золотий ґльобус, на котрім всї краї землї суть означені мозаикою з дорогих каменїв, диямантів, рубінів, сафірів, смараґдів і других рідких каменїв, підчас коли около підстави ґльобуса знаходять ся величезні золоті монети, з котрих кожда представляє вартість 660 К. Сам той ґльобус оціняють на яких 24 міл. К. Побіч него стоїть склянна скринка дві стопи довга, а півтора стопи широка і висока; она єсть до двох третин наповнена найрідшими перлами а лиш коли знайдено. То суть лиш два предмети з тої найбогатшої скарбници, яка лиш єсть на сьвітї, а котрої дїйстної вартости нїхто не знає. Шах має крім того, ще й богато золотих і срібних посудин виложених диямантами, смараґдами, рубінами і сафірами яких нема нїгде в сьвітї. Та й російский цар має величезні скарби. Самі корони царя і цариці представляють вартість 80 міліонів рублїв, а богатства в скарбници на Кремли в Москві суть так великі, що треба би доходів за один рік з цїлої держави, щоби їх заплатити. Так само богатий єсть і султан турецкий та ще кількох раджів індийских, з котрих найбогатшим єсть Ґайквар з Бероди. Він має самих дорогоцінних каменїв вартости 60 міліонів, а один єго ковр представляє вартість 7 міліонів корон і єсть цїлий штучно нашитий перлами і диямантами.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Петербург 9 цьвітня. Цар іменував бувшого міністра війни ґенерала Ванновского міністром просьвіти на місце убитого Боґолепова. То іменоване викликало в кругах російскої публики добре вражінє.

Софія 9 цьвітня. Нинї в ночи арештовано всїх провідників македоньского комітету, між ними головного начальника Сарапова, а льокаль комітету опечатано. Причиною тих арештовань був памірений замах на князя.

Льондон 9 цьвітня. Анґлїйскі часописи доносять, що в Монґолії вибухла ворохобня під проводом кн. Туана і ґен. Тунфушіяна.

Льондон 9 цьвітня. З Капштадту доносять, що дня 6 цьвітня взяли Бури коло Абердін до неволї відділ анґлїйскої кінноти. Девет і Бота получили свої войска під Віде.

Надіслане.

— **„З живого і мертвого“** новелі Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, I. поверх в домі „Просьвіти“), приймає вкладки ощадности в довільній висотї і опроцентовує на $4^{1}/_{2}$%. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висотї 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє корисних парцеляций.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	. . . аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні	. 2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників	. аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	. „	„	5 „
5. „ удїлів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ лїквідацийна .	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих .	„	„	10 „
9. „ удїлів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити портє з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи“.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

під єго покровом і в єго власній церковци.

Та й невеличка громадка парохіян не мало здивувала ся, коли довідала ся, що пан Товія Клюттербук і вдовиня Лявінія Скуллї та й пан Тома Дінсдаль і панна Катерина Герстон постановили пібрати ся з собою. Они розповіли то своїм приятелям і в наслїдок того зійшло ся таке множество людий до церкви, що сьвященик міг виголосити свою улюблену проповідь о сухім дереві перед битком набитими лавками, та й жертви посипали ся так щедро, як він того був би собі нїколи й не подумав.

А яка то слава розійшла ся про церковцю при Кестль Лейн, коли перед ню заїхали пишні екіпажі з так само пишно вистроєними візниками! З одного екіпажа вискочив дуже рухливий панок лїт вже трохи більше як середних, трохи вже погрубий але впрочім виглядаючий дуже здорово і рожево. Коло него ішов високий з білявим вусом мужчина, щó від часу до часу споглядав як би зажурений на свого товариша, мов би то він був секундантом при якімсь боксованю о нагороду і побоював ся, що той, котрого він веде, готов кождої хвилї повалити ся на землю. З другого екіпажа висів сильно збудований мужчина з опаленим лицем в супроводї якогось маленького дуже сухірлявого панка в бездоганнім одїню, котрий так був зворушений, що переходячи через церков упустив два рази на землю свої рукавички, що пахли лавандуловим запахом.

Тї панове уставили ся на кінци церкви, шептали щось з собою і споглядали якось дуже як би чогось мов не свої, звичайно як то буває у мужчин серед таких обставин. Пана Джільра, найлїпшого приятеля Томи представлено пану Бавмзерови і всї стали тепер дуже сердечні і зворушені.

Тепер почув ся шелест шовкових материй і всїх очи звернули ся на обі молоді, що приступили до престола. То пані Скуллї. Виглядала ще так само красно як перед пятнайцяти роками, коли перший раз приступала до тої церемонії. Мала на собі сїру французку суконю і такої самої барви капелюх а в одній руцї держала прекрасну малу китицю цьвітів за котрою майор збігав цїлу цьвітову торговицю в Льондонї. Поза нею ішла Кеті убрана мов яка русалка в мережева і шовк такої барви як слонева кість, правдивий образ любої повабности. Єї темні рісниці прислонювали фіялкові єї очи а єї личко було мов би пахучане рожевим румянцем, але она підійшла спокійно на своє місце і співала сьмілим голосом, коли поважний малий сьвященик явив ся перед престолом і розпочав лїтанію. Був там також і др. Дінсдаль з урадованим усьміхом та в білій як сніг камизельцї і вів з великою охотою молоді під вінець. Коло него стояла єго жінка зі сльозами в очах і в пурпуровім аксаміті та й богато приятелїв і свояків, а також і оба социялісти, котрих майор запросив, а котрі з бічної лавки кождому кланяли ся.

Відтак підписано протокол повінчаня та було таке цїлованє і такі плачі, яких церковця при Кестль Лейн що нїколи досы не бачила. Не обійшло ся і без щедрої заплати за всякі прислуги при сій церемонії. А пані Дінсдаль яко сьвідок хотїла конче підписати своє імя на місци призначенім для молодої, з чого було богато жартів і сьміху. Відтак заграли старі орґани Мендельзонового весїльного марша, майор випростував ся і вивів молоду жінку з церкви а Тома пішов за ним з своєю Кеті споглядаючи довкола себе гордо і повен щастя. Вози заїхали, дверцї отворили ся і замкнули ся, батоги луснули і знов дві пари рука в руку пустили ся в довгу дорогу житя, котра — а хтож знає куди — веде.

Снїданє відбуло ся в Філмор Ґарденс а було то славне снїданє. Тї, що там були, ще й нинї говорять о тоастї др. Дінсдаля виголошенім в честь обох молодичок та о одушевленю, з яким єго приняли всї присутні, а так само і о цьвітистій промові, якою подякував майор за той тоаст, і о мужнім виступленю молодшого мужчини, коли він пішов був вивободжати молоду. Та розповідають ще й о богато инших річах, які там дїяли ся. Як Бавмзер пив на здоровлє малого сьвященика, а сьвященик на здоровлє др. Дінсдаля; як доктор пив на здоровлє того Росиянина, котрого імени нїхто не міг вимовити і як той знов не могучи нїчо на то відповісти заспівав революцийну пісню, котрої нїхто не розумів. Всї тїшили ся і веселили ся, аж наконець заїхали вози; на щасливі пари посипав ся риж мов град і они серед сьпіву та щирих желань щастя вибрали ся в повесїльну подорож.

Зобовязаня фірми Джірдльстон показали ся не такі великі, як зразу здавало ся. По катастрофі, яка навістила основателїв фірми, настав був переполох в Фрічерч Стріт, але близші розслїди показали, що мимо фальшованя книг в послїдних часах інтерес ішов знову так знаменито, що фірма при якій такій помочи могла держати ся. Дінсдаль вложив в інтерес всї свої гроші і всю енерґію та взяв Джільру до спілки, що для обох було з великим хісном. Фірма Дінсдаль і Джільра єсть нинї найлїпшою і найбільше із всїх африканьских корабельників знаною фірмою. Межи єї капітанами нема нїякого, до котрого би они мали таке довір'я, як до Мекперзона, котрого лодка якимсь щасливим случаєм вирятувала ся з небезпечности, в котрій згинув давний єго капітан і єго принципал.

Що стало ся з Езрою, о тім не було нїколи нїчого чути. В кілька лїт пізнїйше чув Тома, як якийсь подорожуючий купець розповідав о якімсь понурім зледащілім чоловіцї, що був пострахом всїх картярских нор, а котрий погиб в якійсь бійцї. Опис того очайдуха підходив дуже на Езру Джірдльстона, але чогось певного нїколи не можна було довідати ся.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)